

008231

LĀIVAS

No. 38, Metai XIII

Rugsējo-Sept. 16, 1933

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XV SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

GALAT. 5, 25-26; 6, 1-10.

BROLIAI: Jei gyvename dvasia, tai dvasia ir elgimės.

Negeiskime tuščios garbės, vieni kitus pykindami, vieni kitiems pavydėdami.

Broliai, jei žmogus ir įpultų netikėtai į kokią nuodėmę, jūs, kurie esate dvasiniai, pataisykite tokį, laikydamies romumo dvasios. Atsižvelgk pats į save, kad ir tu nebūtumei gundomas. Nešiokite kits kito naštas ir taip įvykinsite Kristaus įstatymą. Nes jei kas tariasi esąs šis tas, nors jis yra niekas, tas pats save apgaudinėja. Tegul kiekvienas ištiria savo darbą, ir taip jis turės garbės, tik pats sau, bet ne prieš kitą. Nes kiekvienas než savo naštą.

Kas mokinamas žodžio, tegul teikia visų savo gėrybių tam, kurs jį mokina. Neklyskite: Dievas neleidžia tyčiotis iš savęs. Nes ką žmogus sėja, tai ir pjaus. Kas sėja savo kūne, tas pjaus iš kūno pagėdimą; kas sėja dvasioje, pjaus iš dva-

— O švenčiausiasis Sakramente, o dieviškasis Sakramente, tebūnie Tau visur ir kiekvienoje valandoje garbė ir padėka! — 300 d. atl.

E v a n g e l i j a .

LUK. 7, 11—16.

ANUO metu Jėzus ėjo į miestą, kurs vadinosi Naimas: draug su juo ėjo Jo mokytiniai ir skaitlinga minia. Prisiartinant gi Jam prie miesto vartų, štai buvo išnešamas numirėlis, vienintelis sūnus savo motinos, o ta buvo našlė; draug su ja ėjo didelė miesto minia. Pamatęs ją Viešpats, gailestingumo sujudintas dėlai jos, jai tarė: Neverk! Ir Jis prisiartinio ir prisieltė neštuvų. (Tie gi, kurie nešė, sustojo). Tuomet Jis tarė: Jaunikaiti, sakau tau, kelkis. Numirėlis atsisėdo ir ėmė kalbėti. O Jis atidavė jį jo motinai. Visus gi apėmė baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: Didis pranašas kilo mūsų tarpe, ir Dievas aplankė savo tautą.

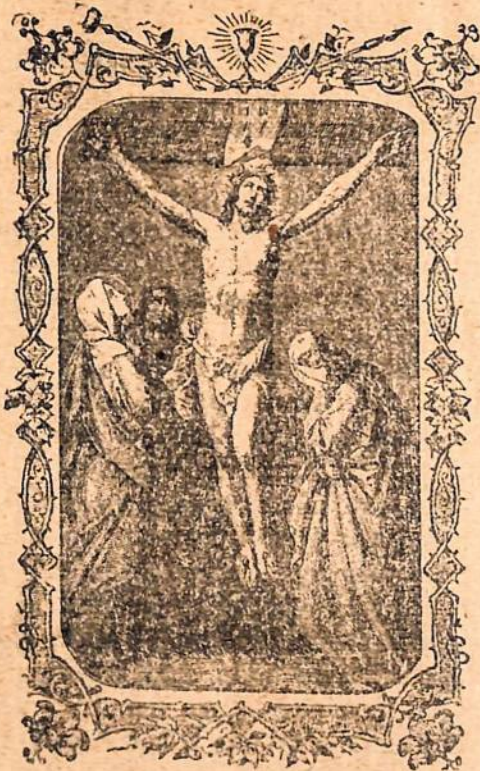
sios amžinąjį gyvenimą. Taigi, darykime gera ir nesiliaukime, nes savo laiku pjausime, jei nebūsime pailę. Todėl kolei turime laiko, darykime gra visiems, labiausiai gi tiems, kurie yra iš tikėjimo šeimynos.

— Švenčiausioji Jėzaus Širdie, būk mano meile! — 300 d. atl.

— Viskas Tau, švenčiausioji Jėzaus Širdie! — 300 d. atl.

ŠV. KRYŽIAUS PAAUKŠTINIMAS

(RUGS. 14 D.).

Kryžius krikščioniją pagimdė, kryžius ją išplatino, jai laisvę suteikė („In hoc signo vinces“), kryžius jai teikia jėgų ir šiandieninio gyvenimo audrose. Dėlto krikščionija kryžių taip pamilo, kad ji visur stato, juo viską puošia. Nerasi bažnyčios, kurios viršūnės nepuoštų kryžius, nerasi bažnyčioje altoriaus ar šiaip rakandą, kuris nebūtų paženklintas kryžiumi. Kur važiuosi, ar Lietuvoje, ar kitame kuriame krikščioniškojo pasaulio krašte, — visur pakelėse, sodžiuose ir viensėdžiuose, laukuose ir miškuose, kalnuose ir slėniuose rasi bestovintį kryžių. Ar įeisi į krikščionies namus, ten svarbiausioje vietoje rasi pakabintą kryžių, ar eisi į katalikiškos šalies įstaigas, biurus, teismo sales, mokyklų klases — visur rasi kryžių. Krikščionija ir kryžius, tai du neišskiriami da-

lykai, lygiai kaip Kristus ir krikščionija ar Kristus ir kryžius.

Kryžius vaidina svarbų vaidmenį ir *atskirų krikščionių gyvenime*. Kryžius buvo ir tebėra krikščionies kelias, šviesa ir gyvenimas. Kaip pirmaisiais krikščionijos amžiais, taip šiandien kryžius apima visą krikščionio gyvenimą nuo pat užgimimo iki mirties. Juk pirmasis pamaldžios krikščionės motinos mostas, daromas ant naujagimio galvelės, būna kryžiaus ženklas; toliau juo laiminamas kūdikis kas rytas ir vakaras. Pirmasis Bažnyčios atstovo kunigo ženklas, kurį jis daro kūdikiui kaktoje ir krūtinėje, yra taip pat kryžius, ir jis suteikia kūdikiui krikščionies teisę ir garbę. Pirmasis paties krikščionio kūdikio dėmesį atkreipias dalykas būna, be abejo, kryželis, kurį motina užkabina jam ant kakliuko ar lopšelio galūgalvy pakabina; kryžius būna ir pirmasis vaiko gestas, kurį, motinos padedamas, jis daro, ir pirmasis žodis, šalia brangiausiojo žodžio „mama,“ būna žodis „Dieve“, „Dievuli“, kas vaiko kalboje beveik visuomet reiškia kryžių; (paprastai vaikas dar ilgą laiką kryžių su Prikryžiuotoju vadina „Dievuliu“). Toliau paaugėjęs krikščionis per visą savo gyvenimą — keldamas ir guldamas, prieš maldą ir po maldos, įeidamas į bažnyčią ir išeidamas, prieš valgį ir po valgio, vykdamas iš namų ir grįždamas, pradėdamas darbą ir jį baigdamas vis laimina save kryžiaus ženklu. Daro šį kryžiaus ženklą krikščionis pats, daro jį neretai jo tėvai, išleisdami jį į kokį svarbesnį žygį, daro labai dažnai tą kryžiaus ženklą kunigas, atleisdamas Kristaus vardu nuodėmes; teikdamas Komunjai patį Kristų. Pagaliau tas pats kryžius, kurs kiekvieną krikščionį užgimusį sutinka, palydi jį ir į amžinybę. Kryžiumi

paženklinamas ir krikščionies kapas.

Kryžius yra visų krikščionių ženklas.

Krikščionis valdovas juo puošė ir tebe-
puošia savo vainiką — riteris — šarvus,
darbininkas — įrankius. Kryžiaus vardu
pradėdavo savo atradimų keliones didieji
jūrininkai, kaip Magelanas ir kt. Kryžiu-
mi ženklo save pradėdami ir baigdami
savo darbus krikščionys mokslininkai,
kaip Newton ir eilė kitų. Su kryžiumi ėjo
ir tebeina į parlamentus krikščionys po-
litikai, Tomas Morus, Windhorstas, de
Valera.

Klausimas, kodėl kryžius, buvęs kita-
dos didžiausias paniekos ženklas, šiandien
taip gerbiamas krikščioniškame pasauly-
je? Juk pasaulis nėra per daug linkęs ver-
tybės perkaiauti į gerąją pusę. — Su
kryžiumi įvyko panašiai, kas įvyksta su
žemėmis apaeštu ir niekieno negerbiamu
akmeniu ar marmuro gabalu, kai jį dai-
lininkas — skulptorius pasirenka įkūnyti
kokiai nors kilniai idėjai. Buvęs be vertės
daiktas, virtęs gražia statula, lieka visų
dėmesio objektu. Juk ir vysk. Baranaus-
ko klėtėlė Anykščiuose yra tokia mizerna,
kad šiaip niekas į ją dėmesio nekreiptų.
O tačiau ji daug kieno noriai lankoma ir
gerbiama, ir tai dėl to, kad čia yra buvo-
jės ir rašęs mūsų tautos dainius vysk.
Baranauskas. Štai dėlko ir kryžius, ant
kurio mirdavo didžiausi žmonijos niekšai,
mirus ant jo Kristui, liko maloniausiu ir
gerbiamiausiu ženklu. Kartybių medis li-
ko, giesmės žodžiais tariant, “saldus me-
dis” ir baisiosios viny — “saldžios vi-
nys” tik po to, kai jomis buvo prikaltos
tos šventosios rankos, kurios kartu su Die-
vu Tėvu ir Šventąja Dvasia tvėrė pasa-
lį ir tiek malonių teikė žmonijai; kai jomis
buvo perdurtos tos šventosios kojos, ku-
rios išvaikščiojo visą Palestiną nešdamos
ramybę ir dievišką tiesą ir kai jas nuplo-
vė šventas Kristaus kraujas. O kiek dar
kartų po to kryžius buvo laistomas šven-

tųjų krauju pradedant apaštalais ir bai-
giant mūsų dienose kankinamais Kinijoje
ir kitose stabmeldžių šalyse misijonie-
riais! Jau vien dėl to kryžius užsitarna-
vo tos pagarbos, kurią jam teikia krikščio-
nija ir krikščionys.

Bet kryžių krikščioniškasis pasaulis
gerbia ne vien kaip medį, per kurį įvyko
atpirkimo paslaptis. Ne. Jis yra simbo-
lis visų Kristaus kančių, pažeminimų, iš-
juokimų, visos tos atpirkimo aukos
baisumo, kurį Kristus pergyveno jau Aly-
vų kalne ir kuri nuo pat žemiškojo gyve-
nimo pirmųjų dienų slėgė Jo, kaip žmo-
gaus, širdį. Jis yra simbolis ano Kristaus
kryžiaus kelio, kuriuo Jis ėjo kantriai
pakęsdamas visus vargus, nuoširdžiai at-
leisdamas savo priešams, noriai sutikda-
mas su tokia dangaus Tėvo valia.

Šis tad plačia prasme paimtas Kris-
taus kryžius buvo nuostabus pasaulio re-
formos veiksnys. Darbas, kasdienės parei-
gos, vargai, neturtas, pažeminimai prieš
Kristaus atėjimą laikomi niekingiausiu
žmogaus likimo dalia, nuo Kristaus mir-
ties ant kryžiaus — liko žmonių gyvenimo
pasaldinimu. Pasaulis pakeitė savo galvo-
jimo būdą. Jei Dievo Sūnus bevelijo pats
dirbti darbą, kęsti neturtą, jei antrasis
Švenč. Trejybės asmuo noriai leidosi žė-
minamas ir išjuokiamas, jei amžinasis Gro-
žis laikė sau už garbę bendrauti su panie-
kintais žmonijos vaikais — ligonimis, nu-
sidėjėliais, neturtėliais, apleistaisiais, —
tai kaip niekinga būtų žmogui gėdytis dar-
bo, ieškoti patogumų, turto, garbės. Ir
tai dičturčiai, pradedant muitininku Ma-
tu ir visa eile aukštų Rymo patricijų iš-
sižada savo turto, jį išdalina vargšams ir
patys eina Kristaus patarimų keliais. Pa-
liegę seneliai, ligonys ir silpni vaikai, ku-
rie kaip, nereikalingas žmonijos balastas,
buvo žudomi ir išmetami laukiniams žvė-
rimams, — nuo šiol lieka maloni našta ir sal-
dus jungas; jiems pradeda steigti prieg-
laudas ir ligoninės, kuriose krikščioniš-

kosios vestalės teikė nelaimingiesiems motinišką globą. Kristui iškėlus žmogaus vertę ir darbo bei pareigos kilnumą pasaulis išsižadėjo, vergijos, dažnų karų, pamilo darbą, šeimos pareigų naštas. Socialinės neteisybės, ekonominiai nelygumai, luomų kovos, tautų tarpusavė neapykanta mažiausiai bevargino anų laikų pasaulį. Jei kuomet nors pasaulis jautęs ramybės laikus, tai tie laikai buvo kryžiui užvaldžius pasaulį.

Šiomet sukanka 1900 metų, kai Jėzaus Kristaus mirtimi išaukštintas kryžius puošia ir valdo pasaulį. Šioms ypatingoms sukaktuvėms paminėti Popiežius Pijus XI paskelbė Šventuosius Metus ir juos pradėjo balandžio 1 d. atidarydamas Ryme šventąsias duris, paženklintas kryžiumi, ir iliuminuodamas Senario kalne (netoli Florencijos) didžiulį (15 mtr. aukščio) kryžių. Vadinas, Popiežius šiais Šventaisiais Metais pasaulio akis atkreipia į kryžių. Jis nori, kad kaip prieš 19 šimtmečių kryžius suteikė pasauliui Kristaus taiką, taip ir dabar per kryžių būtų grąžinta „Kristaus taika Kristaus karalystėje.“

Kuo gi Lietuvos katalikų visuomenė galėtų šiais Šventaisiais Metais prisidėti prie kryžiaus pagerbimo? Pirmiausia katalikiškos organizacijos ar atskiri sodžiai

turėtų sutvarkyti atnaujint savo sodybose, laukuose, kapinynuose esančius sukrypusius, nudaužytus, nesutvarkytus kryžius. Be to, Šventųjų Metų paminėjimui organizacijos, šeimos, pavieni žmonės galėtų statyti naujus kryžius su parašu — „Šventieji Metai“ ar Šventiesiems Metams paminėti“ arba su Pijaus XI paskelbtu šūkiu: „Kristaus taika Kristaus karalystėje.“ Kur tebėra gražus kryžiaus dienų apvaikščiojimo paprotys, ten šiais metais reiktų su visu iškilmingumu ir visiems tos vietos žmonėms dalyvaujant apvaikščioti; kur šio papročio nebėra, jį atgaivinti, ir šio atgaivinimo darbo tesima kat. organizacijų aariai.

Katal. organizacijos galėtų pasirinkti vieną sekmadienį ypatingam Šv. Metų paminėjimui, kurį galėtų kad ir šitaip atlikti. Per maldavimui už Kristaus kryžiaus išniekinimus per 19 šimtmečių priimti bendrą Komunią ir paskui iškilmingai pašventinti tuo tikslu pastatytą kryžių; jei kuri kat. organizacija jau turi kita proga pastatytą kryžių, tai viena dieną po bendros Komunijos padaro eiseną prie kryžiaus, čia atgieda „Kryžiaus medį,“ padeklamuoja (iš eilių rinkinio „Šventoji Lietuva“) eilėraščių apie kryžių ir pasako pritaikintą religinio pobūdžio kalbą.

St. Yla.

PIŪTIS DIDELĖ, DARBININKŲ MAŽA

(Iš a. a. arkivysk. J. Matulevičiaus, M.I.C. užrašų).

Iš visų pusių girdisi nusiskundimų, kad mums trūksta tinkamų žmonių. Darbo begalės, o žmonių maža arba visiškai nėra. Tai tiesa. Bet kas čia kaltas, ar ne mes patys? Geriausias apvaizdusis Dievas, kada reikia ir kada Jis nori, suranda sau tinkamus žmones, juos pašaukia į darbą ir duoda jiems savo malonių: apšvietimo,

įkvėpimo, meilės, tikėjimo, šventumo galią. Bet paprastai Viešpats valdo vienus žmones per kitus; vienus su pagalba kitų veda į išganymą. Paprastai Dievas duoda mums tik supratimą, ko Bažnyčiai reikia, o jau mes patys turime stengtis, Dievui padedant, tuos reikalus atlikti.

Reikia mums žmonių, tai stengkimės

mės juos sau išauklėti, išsilavinanti. Nuo to, man rodos, ypatingai reikėtų pradėti mums visus visuomenės Kristuje atnaujinimo darbus. Omnia instaurare in Christo (Viską atnaujinti Kristuje). Žmogaus protas yra versmė visokių minčių, kurios paskui patekusios į minias pasklysta į platų jį pasaulį, ima žmonią valdyti. Žmogaus valia yra toji jėga, kuri arba teikdama ir vienydama apliak save kitus žmones, juos stumia į priekį arba, ir atgal, juos vesdama, keldama, arba ir žemyn pastumdama, gali laimėti arba nelaimėti žmonių su teikti.

Žmogaus širdis pilna visokių ugnies jausmų gali būti jėga, kitus sušildanti, uždeganti, sukaitinanti, kaip garas ir elektra, prie gero darbo patraukianti ir pastumianti, arba vėl — kenksmingas gaivalas, viską sunaikinąs, skaldąs. Taigi svarbu žmogų gerai, tinkamai Kristaus dvasioje išauklėti, jo protą tikra pilna tiesa apšviesti, jo valią per Dievo įsakymus, Evangelijos patartis, priedermes, pašaukimą, aplinkybes ir t. t. sutvirtinus, jo širdį karšta Dievo ir artimo meile uždegti. Mūsų Kongregacija tad ypatingu būdu turėtų rūpintis, kad išlavinus ir priėmus reikalingų Bažnyčiai žmonių. Iš vienos pusės gerai reikėtų atsižiūrėti į Bažnyčios reikalus kiekvienoje tautoje, reikėtų tuos reikalus atlikti, pradėjus nuo svarbiausių ir būtiniausių, stengtis gerai suprasti ir permąstyti. O antra vertus, reikėtų rūpintis surasti tam tinkamus žmones, juos gerai išlavinti, išmokyti, kad galėtų gerai ir sėkmingai veikti. Pirmiausia, žinoma, visada reikia rūpintis žmogaus išvidinių išstobūlinimų, kad jis būtų žmogus pagal Dievo širdį. Kad galėtų ir kitiems būti dvasinio atlyginimo ir gyvenimo šaltinis.

Paskui reikėtų stengtis tobulinti ir kituose reikalinguose dalykuose: ar tai mokslo, ar darbo, ar visuomeninio veikimo srityje, kad būtų nors vienoje kokio-

je gyvenimo šakoje Bažnyčiai ir visuomenei naudingas, kad ir įgimtomis dovandomis ir gabumais, darbu ir triūsų galėtų Dievui tarnauti ir žmonėms naudingu būti; kad ir tais išstobūlintais įgimtais įrankiais: išsilavinimu, mokslu ir gabumais ne žemiau už netikinčius arba tikinčius, kurie nėra Dievui ypatingai pasiaukoję, būtų, bet, kiek galint, dar ir prašoktų, kad ir tais įrankiais galėtų sėkmingai naudotis, kad kitus prie Dievo ir Bažnyčios patrauktų. Čia reikia iš vyresniųjų pusės didelės išminties ir kantrumo, kad matydami plačias dirvas visur tuščias, visur daugybę darbo, darbininkų gi trūkumą, nesiųstų pirma laiko neišlavintų ir nepakankamai prirengtų žmonių į darbą, kad mokėtų pakeisti ir palaukti, kol darbininkai subręs, prisiruoš. Darbo niekad nepritruks: dar visur platūs laukai dirvonuoja, o ir dirbamuose laukuose kiek dar kūkalių ir piktžolių... Ir pinigų prireikus dar netaip sunku surasti; Dievas rūpinasi savo tikrais tarnais, kad tik gerų tiakamų žmonių būtų.

JĖZUS YRA SU MUMIS

Kiekvieną rytą Jis nužengia iš dangaus ant altoriaus. Ir tiek kartų, kiek kartų kunigas laiko šv. Mišias. Tada stovi altoriuje, kaip anuomet kad kybojo ant kryžiaus Kalvarijos kalne ir siūnčia savo dievišką auką į dangų. Rodo Tėvui pervertas rankas, kojas ir savo atvirą širdį, kad už mus padėkotų, užtartų ir už mūsų nusikaltimus atlygintų. Kuo žmonės niekuomet negalėtų, tai padaro Jėzus. Jis maldauja savo Tėvą, nes mūsų maldavimas būtų persilpnas ir bejėgis. Jis dėkoja Tėvui ten, kur mūsų dėkojimas būtų šaltas ir nenuoširdus. Jis prašo, kur mūsų prašymai neišklausyti liktų. Jis atgailoja, kur mes su tuščiomis rankomis turėtume eiti pasigailėjimo prašydami.

Nėra tos valandos, kada toji dieviš-

“Štai aš stoviu prie angos ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atidarys man duris, aš pas jį įeisiu ir su juo vakarieniausiu, ir jis su manimi” (Aprš. 3, 20).

kosios aukos gyvybės srovė nesilietų iš Jėzaus žaizdų į žmonių širdis. Kiekvieną dienos minutę šaukia Jėzaus kraujas nuo altoriaus į dangų, prašydamas mums pasigailėjimo ir malonių. Todėl, jei mes nesame kunigai, tai privalome mažiausiai bent kunigo dvasią savyje turėti. Kada tik kunigas švenčiausiąjį Kūną ir brangiausiąjį Kraują savo rankomis aukoja, tuomet ir mes privalome dangiškajam Tėvui tą auką kartu su kunigu aukoti ir su Jėzaus dėkojimais ir prašymais jungti savo dėkojimus ir prašymus.

Negalima suprasti, kaip didinga ir graži yra ta šventoji paslaptis, kuri yra

su mumis. Dievas yra visuomet arti mūsų. Todėl mūsų džiaugsmas turi veržtis iš širdies gausumo padėkos ir maldavimo himnais, kaip kad šaltas miško šaltinėlis teka iš paslaptinių gelmių.

O, kaip neapsakomai graži toji meilės paslaptis, kuri mus su Jėzumi suvienija! Todėl neveltui vienas katalikas pasakė: “Jei aš tikėčiau, kad Jėzus bažnyčioje gyvena, tai dieną ir naktį ten klūpočiau.”

Mes tikime; dėkokime Dievui, kad mes tai galim. Žinoma, visuomet su Jėzumi kūniškai pasilikti negalime, bet dvasiškai su Juo gyventi galime visi ir visuomet.

KUN. ANTANAS DEKSNYS

(1893—1933 m.).

Šiomet birželio 15 d. Amerikos plačio- Veikėjui — kun. Antanui Deksniui, Utica, sios visuomenės žinomam ir gerbiamam N. Y., šv. Jurgio lietuvių parapijos Klebo-

nui, suėjo lygiai 40 metų, kaip jis dirba Kristaus Vynyne, o kartu ir mūsų mylimos Tėvynės dirvoje.

Būdamas plunksnos darbininkas, nerandu tinkamesnio būdo Gerbiamajam Solenizantui pagerbti, kaip pasidalindamas su tūkstančiais "Laivo" Skaitytojų surankiotomis iš jo gyvenimo žiniomis. Tos žinios yra be galo įdomios ir pamokančios. Tokio judraus, įvairaus ir veiklaus gyvenimo, kaip gerb. kun. A. Deksnio, tai dar ir gerai paieškojus, kažin ar daug kur rasis?

Deksnų šeima

Kun. Antano tėviškė yra Buteniškio viensėdija, dvi mylios nuo Rokiškio, Onušio par. Tėvų ūkis gana didelis, susideda iš 60 akerių dirbamos žemės ir 100 akerių miško. Vadinaasi, vidutinis Lietuvos bajoro dvarelis. Augo pas tėvus penkiese: keturi broliai ir viena seselė. Maldingi tėvai pataikė savo vaikams įkvėpti tikybinę dvasią. Du iš keturių sūnų pasirinko kunigo luomą, o vienintelė dukrelė, neapsileisdama savo broliukams, nutarė taip pat Kristui tarnauti, įstodama į Nazariečių vienuoliją.

Deksnų šeima pasižymi reta tarp lietuvių darybe, būtent: savitarpio meile ir sutikimu. Broliai vieni kitiems skuba į pagalbą. Vyriausias jų — Juozapas, tapęs kunigu, neužmiršta jaunesniųjų, ypač jauniausiojo — Antano. Pasikviečia jį į Gardiną, kur buvo klebonu, ir leidžia į gimnaziją. Paskui siunčia į Vilniaus Kunigų Seminariją.

Kunigavimo pradžia

1893 metais birželio 15 d. Vilniaus vyskupas Audžiūnas, baigusį Seminarijos mokslus klieriką Antaną išventinęs kunigu, skiria Užupio (Zarzecze) šv. Baltramiejaus bažnyčios kapelionu ir kartu skiria Vilniaus Katedros vikaru dėl jo malonaus balso, kad vadovautų Katedros gies-

mėms.

Po šešerių metų kun. Antanas skiriamas klebonu Trakų apskrityje, Sumiliškio parapijoje.

Kas per parapija buvo tasai Sumiliškis, galima lengvai suprasti iš to, kad gyvniems lietuviams, daugeliui nėsuprantantiems lenkų kalbos, o visos pamaldos būdavo laikomos ir pamokslai sakomi vien lenkiškai! Koks tenai galėjo būti tikėjimo supratimas ir kokis žmonių gyvenimas? Kun. Antanas tuoj suprato, kad čionai noriat gero padaryti, tai būtinai reikalinga žmonėms prabilti jų tėvų kalba. Tad pradeda jis šventadieniais skaityti šalia lenkiškos ir lietuvišką Evangeliją. Žmonėms akyse pasidarė šviesiau — nudžiugo gavę tikrą sau ganytoją.

Skundas vyskupui

Lietuviai nudžiugo, bet lenkams, kuriems nerūpėjo žmonių tikėjimas ir dorovingumas, pasidarė labai nemiela klausyti skaitant lietuvišką Evangeliją. Jie kuogreičiau skubėjosi į Vyskupą. Vilniaus vyskupu tuo metu buvo lenkas Zvieroviez. Prisiklausęs lenkų skundų, jis liepia kun. Antaną pašaukti į Vilnių pasiteisinti. Pirmas jo buvo klausimas, išvydus kun. Deksnį: — "Nespėjai, Tamsta, atvykti į parapiją, o jau naujanybes prasimanai ir pradedi lietuviškai pamaldas bažnyčioje?"

Į tą paklausimą kun. Antanas ramiai paaiškino: — "Jei Ekscelencija būtum mano vietoj klebonu ir mokėtum lietuvių kalbą, tai daugiau lietuviams padarytum, nes sąžinė prie to versta verstų." Tuo skundas ir pasibaigė. Dabar Sumiliškio bažnyčioje viskas lietuviškai.

Po dviejų metų buvo perkeltas į Pivašiūnus, kur labai graži bažnyčia ir stebuklingas švč. Marijos paveikslas, puikios apylinkės, gražūs miškai, ežerai ir kalneliai. Gražumo graži Pivašiūnų parapija, bet dvasios reikalai joje buvo apleisti ne mažiau, kaip ir Sumiliškio. Lietu-

viška parapija, o klebonas lenkas---Lodz, kuris mokėjo patraukti prie savęs parapijonis ir, žinoma, lengvai juos sulenkino.

Kun. Antanui atvykus čionai vėl naujas darbas. Pradėjo jis ir čionai šventadieniais, nieko lenkams netrumpindamas, pridėdinėti dar ir lietuviams tai evangeliją, tai trumputį pamokslėlį. Rodos, niekam tuo skriaudos nedarė. Kas nenorėjo, galėjo neklausyti pamokslų. Lenkai tačiau negalėjo to pakeisti. Tuoju subruzdavo ir išrinkę delegatus atsiunčia pas kleboną, pranešdami jam, kad jei jis nesiliausiąs lietuviškai kalbėti bažnyčioje, tai jie važiuos su skundais į vyskupą. Taktas ir švelnumas tikrai kun. Antano pataikė į pykusius dvarininkus šiaip taip apmalšinti. Aprimti neva aprimo, tačiau vis šnairavo, ir galima buvo nujausti, kad netrukus kils audra ir peštynės lietuvių su lenkais. Žinoma, gyvenimas klebonui tokioje parapijoje nėra mielas.

Žandarų sekamas

Be to, dar ir dėl kitų dalykų susidarė kun. Antanui keblai padėtis, būtent: jis priėmė slapta į katalikų tikėjimą vieną rusų šeimyną. Tai buvo smarkiausiai rusų laikais uždrausta. Rusų žandarai pradėjo kamantinėti — šnipinėti, kas tai padarė. Kunigas Antanas buvo laikomas nuolatos ant akies, kol dalykas visiškai nepaaiškės. O paaiškėjus, žinoma, laukė smarki bausmė: kalėjimas, suspendavimas nuo visų kunigiškų pareigų ir t. t.)

Kun. Antanas, įausdamas tai visa, nelaukė, kol bus suareštuotas, bet progai pasitaikius pasiskubino pasprukti į užsienį. Mat, jo mintis buvo vykti į Ameriką ir tenai darbuotis, kol aprims rusų žandarai ir parapijonys apsipras su lietuviška kalba, o paskui vėl sugrįžti į Pivašūnus. Vienaip tačiau žmogus mano, o kitaip Dievas žingsnius nukreipia.

Krokuvos kalėjime.

Rusų laikais lengva buvo pasakyti, vyksiu į užsienį, bet nelengva buvo tai įvykinti, o ypač jei žmogus buvo kuo žandarų įtariamas. Taigi ir kun. Antanui, laikomam žandarų ant akies, tas žygis ne pigiai atsėjo. Kad ir pasisekė jam slapto mis pereiti rusų-austų sieną, bet tuoj pirmoje užsienio stotyje rusų žandaras pakylė ir čia:—Grįžk atgalios savu noru, o ne, tai pareikalausime per teisimą, kad būtum sugražintas! Mat, pagal valstybių sutartį, pirmoje stotyje kaimininės valstybės žandarai dar turėjo teisės rodytis ir sekti savo piliečius, ypač jei kuo jie būdavo nusikaltę. Taigi ir dabar rusų žandaras prikibo prie kunigo Antano, norėdamas būtinai jį transportuoti atgalios. Šiam tačiau atsisakius savu noru grįžti, rusų žandaras pareikalavo iš austų, kad pabėgėlis būtų sulaikytas, kol jis pristatysiąs jo kaltybių įrodymus. Taigi austų policija jį ir sulaikė, uždarydama Krokuvos šv. Mykolo kalėjime. Čia turi išskentėti, lyg koks kaltininkas, vieną ištisą mėnesį. Supraskite, ištisą mėnesį sėdėti kalėjime kartu su visokiais piktadariais nieko nekaltam žmogui, kokis tai baisus dalykas!... Kun. Antanas tačiau tuo perdaug nenusiskundžia. Jis net dalinai tuo yra patenkintas.

— Kalėjime praleistas laikas — jis sako, — labai įdomus esąs. (Ačiū už tokį įdomumą!). Kalėjime, esą, galima tik suprasti, ką verta yra laisvė. Nevalia nė su sargu pasikalbėti, o girdi tik kalinių bauriausių keiksmus, plūdumus, pašiepimus! O tie didieji nusikaltėliai su geležiniais pančiais ant rankų ir kojų! — Koki jie baisūs! Geriau, kad jų niekuomet žmogus nebūtum matęs!

Mėnesį atsėdėjęs kalėjime, išėjo į laisvę. Dabar jo niekas nebevertė grįžti į Rusiją. Galėjo vykti, kur norėdamas. Pasinaudodamas laisve, kuo greičiau leidosi

i tolimesnę kelionę, kad pasiektų savo ankščiau užsibrėžtą tikslą. Sėda į laivą „*Martha Washington*“ ir drožia stačiai į visų nuskriaustųjų bei vargšų priglaudėją — į Ameriką.

Darbuotė Amerikoje

Čionai prasideda kun. Antanui naujas gyvenimas. Apsistoja iš pradžios Brooklyne prie lenkų bažnyčios asistentu pas kun. Puchalskį. Netrukus persikėlia į Utica, N. Y., vėl prie lenkų bažnyčios, nes lietuviškos čion dar nebuvo. Tik dabar kun. Antanas, bebūdamas prie šv. Trejybės lenkų bažnyčios asistentu, organizuoja dabartinę lietuvišką šv. Jurgio parapiją. Pagyventi tačiau pačiam prie naujos bažnyčios ilgai neteko. Mirus Spring Valley, Ill. kun. Valaičiui, Peorijos vysku pas pakvietė kun. Antaną užimti tą parapiją. Tuo būdu 1912 m. jis tapo naujoje parapijoje klebonu.

Čia būdamas stengiasi eiti į pagalbą visų aplinkinių miestelių lietuviams. Kewanee, Ill., kur didesnis atsirado lietuvių pulkelis, sukuria naują parapiją, kur apsigyvena kun. Vanagas, o į savo vietą suradęs kandidatą — kun. Bistrą, pats persikelia į Grand Rapids. Čia randa vėl lietuvių pakrikusius, nesantaikoje. Turėjo septynerius metus darbuotis, kol šiaip taip pasisekė suvesti į vienybę pakrikėlius, pastatyti gražią bažnyčią, sutaisyti mokyklą.

Viską sutvarkęs, kun. Antanas apleidžia ir šią parapiją, pavesdamas ją praloto Volkerto ir jo asistento kun. Verbicko globai. Pasiilgęs savųjų leidžiasi dabar kun. Antanas atgal į Europą. Pakeliui aplanko Rymą, gauna jubiliejinius atlaisdus, aplanko savo sesutę — Liudmilą Nazariečių vienuolyne. Lietuvoje aplanko savo tėviškę, pasisvečiuoja pas savuosius giminės ir draugus, pasigroži naujai atgimtančia tėvyne ir vėl sugrįžta į Ameriką.

Amerikoje antrą kartą

Grižęs į Ameriką apsistoja Chicagoje šv. Kryžiaus parapijoje pas kun. A. Skripką. Išbuvęs čionai ketverius metus asistentu, gauna iš Syracuse vyskupo pakvietimą grįžti atgalios į Utica, (N. Y.), kur lietuvių klebonas visiškai buvo susirgęs ir reagėsi važiuoti į Lietuvą. Kun. Antanas priėmė pakvietimą. Dabar jau dveji metai, kaip laimingai čionai eina klebono sunkias pareigas. Utica atgijo susilaukusi savo mylimą įsteigėją. Jau, sako, buvo visiškai beparstanti. Pasitaisydavę šventadienių, kad beveik nebūdavę kam klausyti šv. Mišių. Dabar viskas grįžta į senovę. Man pačiam teko paskutiniai dveji metai laikyti šioje parapijoje šv. Misijas ir savomis akimis mačiau, kaip žmonės apsieiai pamaldose lankėsi ir kaip dažar šventadieniais artipilnio esti bažnyčia žmonių.

Dosnumas ir vaišingumas

Kalbėdamas apie kun. A. Deksnį, nusišypsuoja teisybei, jei nepaminičiau jo ypatingo svetingumo bei dosnumo visiems kilniems Bažnyčios ir Tėvynės reikalams. Jo dosnumą gali paliudyti visa eilė padėkos laiškų, gautų iš buvusio Vilniaus vyskupo a. a. Jurgio Matulevičiaus, M. I. C. ir dabartinio Kaišėdorių J. E. vyskupo Juozapo Kuktos. Tą pat gal padaryti Amerikos kuone visos lietuvių katalikiškos draugijos, mokyklos bei katalikiškų laikraščių redakcijos. Ypatingai, kun. Antaną atsimena buvusieji šv. Bedo kolegijos lietuviai moksleiviai, kuriems gerb. Solenizantas kas metai už geriausią lietuvių kalba parašytą rašinį, skirdavo aukso medalį. Toji brangi dovana paragindavo moksleivius mokytis savo prigimtos kalbos.

Jo dosnią širdį liūdija ir nesenai lankiusis Amerikoje jo brėlėnas, Panevėžio katedros vikaras, kun. A. Deksnys, ju-

nior. Tą pat paliudys kiekvienas, kuriam tik teko arčiau kun. Antaną pažinti ir turėti su juo reikalų...

Teprailginie tad jam Viešpats gyvenimo metus, ir telaiminie visiems jo stumnymams bei darbams!...

Kūn. A. Petruškas, M.I.C.

SVEIKI, LAIMINGAI GRĮŽUSIEJI MŪSŲ VEIKĖJAI!

Rugsėjo 8 d. "Berengarijos" laivu grįžo iš Europos Marijonų Kapitulos da-

rektorius, ir Tėvas J. Vaitkevičius, prieš du metus mus apleidęs visų gerbiamas Misijonierius. Sveikiname laimingai baigusius savo ilgas keliones Tėvus ir laukiame visų kartu su gerb. Tėvu J. J. Jakaičiu, naujuoju Amerikos Marijonų Provin-

lyviai: Tėvas V. Kulikauskas, Tėvas J. nos Navickas, Marianapolio Kolegijos Di-

cijolu, netrukus atvykstant į Chicago miestą. Laukiame, nekantraudami!

NORAS PATIKTI -- PAVOJUS NEKALTYBEI

Ar supranti, koks pavojus gresia jaunai mergaitei, jei ji pasektų kalbomis, reklamomis ir pavyzdžiais "garsiojo grožio"?

Juo daugiau rūpinamasi išoriniais dalykais, juo labiau apleidžiamas vidujinis gyvenimas. Ypatingai gražios išvaizdos žmonės turi dažniausiai šaltą ir kietą širdį. Kadangi jie nori išoriniu savo grožiu patikti kitiems, tai visai nemato reikalo puoštį save kilniomis ypatybėmis. Kaip tik tie, kurie žino, kad jie yra gražūs, apleidžia dažniausiai širdies tobulinimą, nes jie yra įsitikinę, kad ir be jo gali kitiems patikti.

Per didelis norėjimas patikti daro mergaitę kitų verge. Ji turi visą laiką žiūrėti jų norų. Dažnai ji yra priversta galvoti, ką kiti apie ją mano. Ji gyvena be jokio savarankiškumo; kitų sprendimas jai viską nulemia.

Jos sprendimas visai sugenda. Visa žmogaus vertė ji temdo tik išoriniuose dalykuose. "Pagražinimo" priemonių katalogas, kuris atsitiktinai pateko į mano rankas, iš kurio aš aukščiau citavau keletą patarimų, prasideda tokiu sakiniu: "Rūpinkis išauklėti ir išstbulinti savo vidujinį "aš". Kaip tik tas faktas, kas šituo "aš" suprantama, parodo prie kokio sąvokų klaidingumo priveda per didelis išorinio grožio vertinimas. Ar gi šis tuščias paviršutinumas yra tavo tikrasis "aš"?

Jei tiksliau pažvelgsim į minčių pasaulį tų mergaičių, kurių svarbiausias tikslas įvairiais būdais kelti savo išorinį grožį, tai pamatysim, kad jos beveik jokio supratimo neturi apie jose gyvenančią nemirtingą sielą. Apie savo rimtumą, didybę ir vidujinį grožį jos neturi jokios nuovokos. Jų dvasia, užuot rūpinusis kilniuotu malonių gyvenimu, rūpinasi vien pavojingu kūno grožiu ir stengiasi viso-

kiais būdais erzinti mūsų žemąją prigimtį. Yra deimantų, kurie suvartojami tiksliai stiklui rėžti. Yra taip pat ir žmonių, kurie brangiausį savo būtybės turtą — nemirtingą sielą tiksliai tam tetaiko, kad ji tarnautų jų laikinajam kūnui. Karalienė juose tampa tik tarno verge. Kokios dvasinės vertės gali duoti toks gyvenimas, kurio svarbiausias tikslas yra prisivilioti vyrą? Visa tat veda į sugedimą visų kilnių savybių, į paviršutinumą ir dvasinį mažavertiškumą.

Kai šis norėjimas patikti mergaitėje tvirtai įsigali, tada ji pradeda siekti savo tikslo ne tik apdaru, bet ir kitokiomis priemonėmis. Moteriška širdis pasidaro jau nebeprisipildoma. Ir net nuostabu, kokių priemonių griebiasi tokios mergaitės bei moterys, kad tik kuo labiau patiktų, kad kitų dėmesį į save patrauktų, kad kas jas užjaustų, kad apie jas kalbėtų, kad būtų visų kitų centru ir kad savo konkurentes išstumtų iš kelio. Tada pradeda kultūroje klestėti pavydas, įtarimas, ieškojimas pagyrų, sukčiavimas ir panašios ydos. Ši dvasios kryptis pagaliau priveda moterį prie ligūsto histeriškumo, kurį lydi visa eilė kitų ligūstų apsireiškimų. Šiandien tokių asmenų, kurie kaip kokia našta vargina visuomenę, jau nebesuskaitysi.

Be minėtų fizinių, yra dar visa eilė dvasinių pavojų. Išorinės priemonės vyrams prisivilioti retai pasilieka be padarinių. Pirmiausia paklauskim, kas per vieną prie tokių paviršutiniškai patraukiančių mergaičių artinasi ir su kokių tikslu? Iš norėjimo prisivilioti vyrą, būtinai iškyla troškimas pritraukti jį prie savęs ir jau niekuomet jo nebepaleisti. Šitas troškimas lengvai priveda mergaitę prie to, kad ji ir toliau stengiasi jam visokiais būdais įtikti. O kadangi joje nustelbti visokie aukštesni tikslai, tai ji greit

pasiduoda jo geiduliams. Bet jeigu kar-tais vyras, suviliotas išorinio grožio, ve-da, tai geros moterystės iš to laukti nėra ko. Kad vienas antram ateitų į pagalbą surimtėti, čia yra negalimas, nes nei vie-nas, nei antras neturi vidujinių turtų, kuriais galėtų pasidalinti. Tikra šeimos laimė turi būti pagrįsta tyra meile, kuri nesibaigia iki mirties, bet ne išoriniu gro-žiu, kuris greit pranyksta.

Argi galėtų tas išorinio grožio troš-kimas patenkinti tavo vidujinę pusę net ir tada, jei tu pasiektum jo "netikėtus vai-sius"?

Moteriška širdis tikl moteriškame veikime teranda sau pasitikėjimą ir lai-mę, bet ne suklydimuose, prie kurių norė-jimas patikti tave, veda.

Nuo tavęs pareis, kaip tu šitą norė-jimą patikti tvarkysi. Visa kas tavo bū-tybei duota, yra paties Dievo duota, ir todėl negali būti bloga. Bet geiduliai turi būti tavo dvasios valdžioje. Jie turi būti tavo tarnais, kurie tau padėtų atlikti pa-reigas. Tu neprivalai būti jų vergė, kuri telaiko savo uždaviniu jų norus tenkinti.

Niekas tau negina gražiai puošti ir rūpintis išoriniu dailumu. Priešingai. Tik visa tai laikyk natūralu dalyku, kuris ne kiek neprieštarauja Dievo valiai. Tėbūnie tavo pasirodymas kaip gražiosios gėlės, kuri sužavi visus. Kai ateis tau laikas stenkis vyrui patikti. Tačiau būtų klai-dinga, jei tu prie to pasiliktum nepažinda-ma jokių aukštesnių tikslų.

Taigi nesirūpink per daug išorine pu-se, bet daug daugiau vidujine, kad tuo būdu nebūtum panaši į augalą, kurio gra-žus paviršius, bet vidus išpuvęs ir kirmė-lių išėstas. Kad taptum ateity laiminga žmona ir motina, arba kitame kuriame luome būdama, galėtum kitiems dalinti savo širdies turtus, turi būti vidujine sa-vo puse subrendusi moteris. Tai geriau-siai pasieksi būdama darbšti ir ištikima

tėvėlių dukrelė, tikra namų saulė. Tam rei-kalinga, kad tu pati save užmirštum, ne-pasiduodama ūpui atliktum savo parei-gas ir jaustumėsi laiminga, galėdama ki-tiems padėti ir juos laimingus padaryti. Tokiu būdu stengkis būti visų mylima: taip, kad maloni išorinė išvaizda būtų ta-vo kilnios, gražios sielos atspindys.

Tada tu patiksi ne tik žmonėms, bet ir Dievui. Toks norėjimas patikti yra nė kiek nepavojingas, bet dargi patartinas. Didžiukis žinodama, kad Dievas, dangus ir kilnūs žmonės su džiaugsmu ir pasi-gėrėjimu į tave žiūri, nes tu esi tauri mer-gaitė. Tėbūnie tavo vyriausias dėsnis: niekuomet nedaryti to, kas suteiktų Die-vo ar tavo brangių gimdytojų neapykan-tą.

Hardy Schilger, S. J.

MARIJONŲ KOLEGIJOS RĖMĖJŲ SEIMAS

Septintasis Marijonų Kolegijos Rė-mėjų Seimas įvyks Chicagoje, Aušros Var-tų parapijos svetainėje, 2323 W. 23rd Pl., Westsideje, šių metų Rugsėjo 17 d.

Bažnyčioje tą dieną 10:30 val. bus iškilmingos pamaldos, tai yra Šv. Mišios intencija geradarių ir atvykusiųjų Seiman svečių, bus Seimui pritaikintas pamoks-las.

12:30 svetainėje visiems rengiami yra pietūs; 2:00 val. prasidės Seimo posėdis.

Nuoširdžiai prašome visas Draugijas, Kuopas ir šiaip svečius dalyvauti šiame Septintame Kolegijos Rėmėjų Seime.

Kolegijos Rėmėjų Centras.

* * *

Kolegijos Rėmėjai:

M. Tamošaitis, Waterbury, Conn. ...3.00
J. S. Zemantais, Newark, N. J.3.00
Mrs. A. B. Miniukas, Orange, Mass. ...3.00
A. Gribauskiene, Cleveland, O.,3.00

M. Grubinskienė, So. Boston, Mas.	3.00
A. Služas, Chicago, Ill.,	3.00
O. Klimašauskienė, Lawrence, Mass.	3.00
Rev. Ig. Valančiūnas, Phila. Pa.	3.00
O. Pocaitė, Chicago, Ill.	3.00
J. Smilgius, Chicago, Ill.	7.00
Kun. M. Paankus, Bridgeport, Conn.	3.00
P-lė Kelpšaitė, Bridgeport, Conn.	3.00
Monika Pielik, Cleveland, O.,	3.00
A. Gailis, Braddock, Pa.	3.00
O. Skulienė, Detroit, Mich.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams už aukas. *Kol. Rėm. Centras*

LIETUVOS ŽINIOS

MIRĖ KULVINSKIENĖ. — Naktį iš 11 į 12 d. rugp. netoli nuo Vilkaviškio iš Marijampolės pusės Kulvinskienės našlės ūkyje 3 val. kilo gaisras. Pirmiausia pastebėjo nelaimę pati ūkio savininkė. Kadangi ji buvo silpnos širdies, tai šis didelis susijaudinimas pasibaigė jos mirtimi. Iškilmingos laidotuvės įvyko rugp. 16 d. Žmonių kaip per didelę šventę. Mat, ne tik traginga mirtis, bet ir simpatija, kokia džiaugiasi kilni Kulvinskių šeima apylinkėje, sukviatė visus gimines ir pažįstamus į a. a. Antaninos laidotuves. Pamaldas laikė mirusios brolis kun. Dr. J. Vaitkevičius, M. I. C. Aš gi, kun. Andziulis, ir kun. Prof. J. Totoraitis laikė mišias prie šaltinių altorių. Kun. Andziulis pasakė bažnyčioje atitinkamą nors trumpą, bet nuoširdų, turiningą kalbą. Mes visi pėsti palydėjome velionę į Vilkaviškio kapines. Po arbatos pas prel. Dabrilą buvome pakviesti į Kulvinskus.

Kun. V. Mažonas, M.I.C.

EUCHARISTINIS KONGRESAS GRIŠKABŪDYJE. — Rugp. 6 d., ryte 7 v. dvi didelės vaikų grupės suklaupia prie Dievo Stalo. Tai pirmieji tą dieną Eucharistijos garbintojai. Giedodami "Garbinime Švč. Sakramentą" pradeda parapiinę šventę.

9 v. vyrų pamaldos. Ir buvo vyrų! Rimčiausi parapijos vyrai! Nebereikalo išvakarėse lig sutemstant ir nuo ankstyvo ryto daug kunigų klausė išpažinčių, eilių eilės vyrų rengėsi pakviesti Kristų į savo širdį.

Keista bažnyčioje: atlaidų dienomis vyrų būdavo tik bažnyčios pakraščiais, tą dieną vieni vyrai, tarsi, jų vienu bažnyčia. Kun. Paukštys pagirdamas vyrų katalikiškąją drąsą, skatino prie vyriško apaštalavimo. Per šv. Mišias vyrai gieda giesmes ir visi priima švenčiausiąjį.

Po sumos kun. Pusdešris plačiai išaiškina, kaip socialinė tvarka pakiltų, jei eucharistinis gyvenimas įsigalėtų: kalėjimai būtų tušti, galiūnų saugumui nereikalinga būtų dykūnų gaujos, prieglaudų rastųsi kiekviename didesniame kaime... Eucharistinis judėjimas reik vyrams pradėti.

Po pamokslo procesija su Švč. Sakramentu. Vyrai eilėmis po 4 išsitiesia iš šventoriaus į aikštę. Daug vėliavų, daug kunigų. Griškabūdis nėra matęs tokios procesijos. Subėga kitatikiai, stebisi. Apusukus didelį aikštės ratą, procesija grįžta į bažnyčią ir prasideda mišparai. Vyrų vėl pilna bažnyčia. Jų rankose sužiba žvakių. Nepaprastas dvasios ūpas: džiaugsmo, pasitikėjimo jausmas ir įsitikinimas, kad nėra nieko brangesnio žmogui, kaip kad Dievas priimti su ramia sąžine. Tą mintį pabrėžė vietos klebonas užbaigdamas šventę.

Šventės iškilmės padidėjo ir dėl atvykusių garbingų svečių: J. E. Telšių vyskupas Staugaitis, iš Prienų kan. Valaitis, iš Kauno prof. kan. Kuraitis, iš Amerikos svečiai marijonai Navickas ir Draugelis, iš Vilkaviškio prof. kun. Krupa vičius, prof. kun. Padolskis, salezietis kun. Skeltys ir daug kit. kunigų. Brangius svečius griškabūdiečiai su padėkos žodžiais minėjo ir minės.

J SLIOGERIS

5123 S NEWCASTLE AVE MR

CHGO., ILL

4-1-34

CLEARING

622

LAIVAS SAVAITINIS LAIKRAŠTIS

Chicago, Illinois

KLAUSIMAI IR ATSAKYM.

KLAUSIMAS. Ką manyti apie tokį pasakymą: Kadangi yra sakoma, jog Bažnyčia visuresanti, tai ji yra taip pat ir tavo ir mano širdyje, visur ir visada. Jei taip, tai kam dar eiti į bažnyčią kur kitur? Ar aš negaliu savo širdyje pasimelsti?

ATSAKYMAS. Reikia skirti bažnyčią nuo Bažnyčios. Viena yra bažnyčia, kur mes renkamės melstis, t. y. vieta, ar namas, kur ypatingai Dievo garbei paskirta ir kur Dievas greičiau mūsų maldas išklauso, pagal savo pažadėjimą: „*Aš pašventinu šituos namus, kad dėčiau čia savo vardą ir amžius; ir mano akys ir mano širdis bus čia per amžius.*“ (3 Kar. 9, 3). Perkelta prasme ir kiekvienas žmogus turėtų būti bažnyčia, kuriame gyventų nuolat Dievas, kaip šv. Povilas sako: „*Ar jūs nežinote, jog esate šv. Dvasios bažnyčia?*“ Taip tačiau tikrai esti tuomet, jei mes savo širdį išlaikome nesuteptą jokia nuodėme. Tokioje tik šv. Dvasia gali pasilikti ir veikti. Taigi, jei norim savo širdyje bažnyčią Dievui mielą turėti, vengkime nuodėmės ir pildykime, ką Viešpats yra įsakęs. O Viešpats įsakė klausyti Bažnyčios, kuriai pavedė rūpestį apie mūsų sielas, sakydamas: „*Kas jūs klauso—manęs klauso, o kas jūs neklauso — manęs neklausos.*“ Toji Kristaus Bažnyčia įsako šventomis dienomis klausyti šv. Mišių, liepia eiti išpažinties ir Komuniją priimdinėti... Jūs neklausydami, padarai sunkią nuodėmę. Sunkia nuodėme susitepęs, išvarai iš savęs Kristų. Tavo širdies bažnyčia pikta dvasiai pavesta, o ne Dievui. Ką tad joje gali sau pelnyti?

KLAUSIMAS. Ar tiesa, kad Dievas nėra palikęs išpažinties tokios kaip dabar Bažnyčia reikalauja?

ATSAKYMAS. Bereikalingas klausimas. Tiek kartų šis dalykas aiškintas per

pamokslus vietinių kunigų. Ypač per misijas beveik per kiekvienas esti nuodugnai aiškinamas ir aiškinamas, kad net nusibosta. Tamstos parapijoje taip ne seniai dar buvo misijos ir išpažinties klausimas nuodugnai buvo išaiškintas, o dabar jau viską užsimiršai ir vėl savo tvirtini. Taigi ar nenorėjai, misijomis naudotis kaip reikiant, ar tyčiomis tą dalyką stengiesi nesuprasti. Be abejo, netrukus vėl turėsite pas save misijas, pasirūpink, jei esi geros valios, kartu su savo Motiejum ir Jonu nuoširdžiau jomis pasinaudoti, o visoki abejojimai išdulkės jums visiems trims iš galvos, kaip girtuokliui išdulka svaigulys po šaltos maudynės.

— Švenčiausioji Jėzaus Širdie, teatinie Tavoji karalystė! — 300 d. atl.

— Švenčiausioji Jėzaus Širdie, duok man, kad aš Tave mylėčiau vis labiau ir labiau! — 300 d. atl.

— Jėzau, Dovidų Sūnau, pasigailėk manęs! — 100 d. atl.

SVEIKA MARIJA

Iš Kun. A. Stolz'o Raštų

Lietuviškai parašė

Kun. Antanas Petrauskas, M. I. C.

Ar myli Mariją? Ar nori apie Ją pasiskaityti gražių skaitymų? — Jei myli ir nori apie Ją daug — daug gražių dalykų išgirsti, tai būtinai pasiskaityk ką tik išėjusią iš spaudos knygą vardu „SVEIKA MARIJA!“

Knyga turi 200 puslapių rašto, 8 didelius ant gražios popieros švč. Marijos ir Jėzaus paveikslus.

Knygos kaina, imant po vieną 35c.

„LAIVAS“

2334 So. Oakley Ave.,

Chicago, Illinois.